

MARIJN BACKER

Toen de
vogels
kwamen

*‘Een liedje zijn dat iedereen hoort.’
Ter herinnering aan Merel ten Berg.*

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Marijn Backer | www.marijnbacker.nl

Omslag, illustraties en vormgeving: Caren Limpens | www.carenlimpens.nl

Uitgeverij Leopold, Amsterdam | www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6862 8 / NUR 277 / 300

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Het holletjes meisje

Eens, niet erg lang geleden, was er een meisje dat het liefst in holletjes sliep. Vanaf de dag dat ze kon lopen, zocht ze naar hoekjes om met haar duim in haar mond in weg te kruipen. Als klein meisje kroop ze vaak in haar klerenkast of onder haar bed maar toen ze groter werd en op steeds moeilijker te vinden plekjes in slaap viel, onder het antieke bureau bijvoorbeeld, of onder de bank, en op een dag zelfs helemaal zoek was, kocht haar moeder in de dierenwinkel een met schapenvacht beklede holletjesmand, die ze onder het grote lichte raam van de woonkamer zette.

‘Een eigen holletje voor mijn holletjesmeisje,’ zei ze.

Het meisje was blij. Ze sliep in haar nieuwe holletje zo lekker en zo veel dat haar moeder een beetje ongerust werd en haar vriendinnen om raad vroeg.

Ze groeit er wel overheen, dachten haar vriendinnen. Als ze groot is, wordt alles anders.

Jaren gingen voorbij, maar alles werd niet anders. Het meisje ging minder en minder naar school en toen ze ten slotte hele dagen in haar mandje bleef, werd haar moeder echt ongerust en raadpleegde ze een dokter.

‘Ik ben zo moe, ik wil niet graag wakker worden,’ zei het meisje tegen de dokter.

‘Ik kan niets doen,’ zei de dokter. ‘Slapen is gezond voor jonge mensen. Je hebt gewoon veel slaap nodig.’

De moeder bezocht een andere dokter, maar ook deze kon het meisje niet helpen. ‘Het is niet ernstig,’ zei hij. ‘Maar wat je scheelt, weet ik niet.’

De derde dokter onderzocht haar goed.

‘Je wordt niet meer beter,’ zei hij. ‘We kunnen er niets aan doen.’

Hij gaf de moeder een doosje poeders.

‘Roer ’s ochtends en ’s avonds een zakje poeder door de thee,’ zei de dokter met een ernstig knikje. ‘Mogelijk wordt ze een beetje puffig en zal ze soms heftig dromen, maar ze zal geen pijn hebben en ik verwacht dat ze tijdelijk wat fitter wordt.’

Niet lang daarna, het was op de dag voor haar verjaardag, bracht de postbode een pakje met de tekst: Voor Sanne.

‘Het is voor jou,’ zei de moeder toen het meisje wakker was.

Het meisje scheurde het papier los.

‘Het is een sprookjesboek,’ zei ze. ‘Dat vind ik leuk. Lees je me voor?’

‘Misschien kun je er zelf alvast in beginnen? Ik moet nu weg,’ zei de moeder. ‘Ik ga cadeautjes kopen in de stad.’

Het holletjesmeisje pakte haar boek, rolde zich op in haar mand, en terwijl ze fantaseerde over de cadeautjes die haar moeder zou kopen dommelde ze in. Toen ze wakker werd, staken de bomen in de tuin al donker af tegen de hemel. Ze stond op en ging voor het raam staan. Staan voor het spiegelende raam voelde als net wakker zijn en bijna weten wat je hebt gedroomd.

Had ze gedroomd?

Ze zag de bomen bewegen op de wind die ze zelf niet voelde.

Ze liep de tuin in. Bladjes dwarrelden om haar hoofd.

‘Waarom is de wind zo koud?’ vroeg ze. ‘Waarom is de lucht zo donker?
Is er vanavond niet eens één sterretje dat houdt van mij?’

Ze ging weer naar binnen.

Ze kroop in haar mand en opende het verhalenboek. Maar het lukte haar niet om de bladzijde van het verhaal dat ze wilde lezen om te slaan.

‘Stom boek, laat je bladzijden los,’ zei ze.

Ze peuterde aan het hoekje van bladzijde 13.

‘Hoor eens, boek, laat je bladzijden los of ik ga je scheuren.
Wat wil je?’

‘Hoho,’ klonk een keurig stemmetje. ‘Niet scheuren. Zo doen we dat niet met boeken.’

De stem kwam vanaf haar pols, waarop plotseling de letter A stond.

‘Ik wil verder lezen, maar de bladzijden plakken aan elkaar. Hoe vind je dat?’

‘Dat kan,’ zei de letter A. ‘Dat gebeurt soms met bladzijden. Maar boos worden helpt niet. Waarom begin je niet gewoon bij het begin van het boek?’

Bij het begin beginnen, dat klonk goed.

‘Dat zal ik doen,’ zei het holletjesmeisje. ‘Dank je wel.’

En zo begon zij aan het eerste verhaal.

A

Het heksenmeisje

Op een ijzige winternacht bij nieuwe maan werd Fee geboren. Als eerstgeborene was zij ieders lieveling, vanaf het moment dat zij met een verbaasd babyhoofdje in de wieg lag tot aan de dag waarop zij twaalf werd.

Vrienden en kennissen van de gelukkige ouders herhaalden steeds: dit kind brengt geluk. Wat kijkt ze pienter uit haar ogen, wat is ze slim, wat is ze knap.

En inderdaad, tijdens het uitdelen van talenten had Fee niet achteraan gestaan. Wat haar ogen zagen, tekenden haar handen. Op de piano speelde ze de liefste melodietjes. Dansen, zingen, Fee vond alles leuk om te doen.

Maar op een avond, ze was net veertien geworden, zat op het voeteneind van Fees bed een klein zwart mannetje.

‘Ik heb iets voor jou,’ zei hij en hij gaf haar een doosje.

Fee opende het doosje en keek erin. ‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Dat is een bijzonder kristal,’ zei het mannetje plechtig. ‘Draag het iedere dag.’

‘En waarom krijg ik dat? Ken je mij?’

‘Aha. Ik ken jou beter dan iedereen. Ik weet wie jij echt bent.’

‘O,’ zei Fee, meteen bereid om te geloven dat het mannetje haar heel goed kende.

‘Ik weet dat je jezelf lelijk vindt,’ zei hij. ‘Ik weet dat je tekenen saai vindt, dat je pianospelen haat, dat je paarden eng vindt. Ik weet dat je jaloers op andere meisjes bent, dat je sieraden pikt uit de sieradenkist van je moeder, ik weet dat school je niet interesseert.’

‘En hoe weet je dat?’ vroeg Fee verbaasd.

‘Aha. Dat weet iedereen die je ziet. Natuurlijk zegt niemand dat, want dat zeggen mensen niet graag. Maar iedereen denkt: dat kind is slecht. En dat vind je zelf ook. Draag daarom dit kristal om je nek. Dat beschermt je tegen lelijke gedachten van mensen. En kijk ze niet meer in de ogen, dat is beter.’

Vanaf die dag droeg Fee het kristal. De tekendoos met inkt en pennen raakte ze niet meer aan, ze oefende niet meer op de piano, bij dansles en paardrijles bleef ze steeds vaker weg.

‘Wat is er met je gebeurd?’ vroeg haar lieve moeder. ‘Je bent zo veranderd!’

En haar vader zei: ‘Je bent zo slim, zo knap, waarom interesseert niets je meer?’

Fee had geen antwoord. Ze was inderdaad veranderd. Ze was bang geworden voor schaduwen, ze wilde niet meer naar zichzelf kijken in de spiegel en meed de blik van mensen. Ze keek alleen nog naar haar kristal, doodsbang om het te verliezen. En natuurlijk gebeurde er op een dag waar ze zo bang voor was: in de kleedkamer van de gymzaal viel haar kristal in het afvoerputje.

De gymleraar viste met een ijzerdraadje in het putje, haar vader bikte de volgende dag met een beitel het putdeksel los maar behalve een stinkende drab vonden ze niets.

Wat verschrikkelijk. Fee was ontroostbaar.